

KANCELARIA PRAWNICZA

Radca Prawny T D

Gliwice, dnia 18.10.2022r.

Sygn. akt: Ts 220/21

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12A
00 – 918 Warszawa

Skarżący: T D
występujący w niniejszym postępowaniu we własnym imieniu radca prawny

UZUPEŁNIENIE BRAKÓW FORMALNYCH SKARGI KONSTYTUCYJNEJ

1. W związku z otrzymaniem przeze mnie w dniu 11.10.2022r. zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21.09.2022r. wzywającego mnie na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej wniesionej przeze mnie w imieniu własnym w dniu 12.08.2021r. poprzez:

- 1/ wskazanie jakie prawa lub wolności skarżącego zostały wyrażone w każdym z powołanych jako wzorce kontroli przepisów Konstytucji i w jaki sposób zdaniem skarżącego zostały naruszone przez zakwestionowany w mojej skardze konstytucyjnej przepis § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. Ustaw 2015r. poz. 1805) – oraz
- 2/ uzasadnienie zarzutów niezgodności kwestionowanego przepisu z wolnościami lub prawami skarżącego, o których mowa w punkcie 1 ww. zarządzenia z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie

– składam jako skarżący (będący radcą prawnym /nr uprawnień / i właścicielem kancelarii radcy prawnego działającej pod nazwą poniższe wyjaśnienia.

II. W pierwszej kolejności chciałbym zaznaczyć, że wnosząc skargę konstytucyjną z dnia 12.08.2021r. na § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, który stanowił, iż: „§ 3. Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zawiera oświadczenie, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” (na podstawie którego został wydany prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w K sygn. akt _____, z dnia .04.2021r., w którym ww. Sąd oddalił moje zażalenie na oddalenie w zaskarżonym przeze mnie wyroku Sądu Okręgowego w G sygn. akt _____ z dnia 06.2019r. wniosku „pełnomocnika pozwanego o przyznanie zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu”)

wniosłem w części I punkt 2/ ppkt a/ i ppkt b) komparycji ww. skargi o stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny, że § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 37, art. 64, art. 77 i art. 92 ust. 1 Konstytucji (gdyż został bez jakiegokolwiek podstawy prawnej zamieszczony w treści ww. rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. oraz jest niewłaściwie interpretowany i stosowany w orzecznictwie sądowym Sądu Najwyższego, sądów powszechnych oraz sądów administracyjnych, jako przepis rzekomo wywołujący dla jego adresatów dotkliwe sankcje które nie wynikają w żaden sposób z treści ww. przepisu ani z treści żadnych innych przepisów) przez co narusza prawa i wolności konstytucyjne skarżącego określone art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji chronione m. in. przez art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 64 i art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997r.:

- 1/ w całości – ze względu na fakt, że ww. przepis został wydany niezgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji – mimo braku w treści art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych lub jakiegokolwiek innego przepisu ww. ustawy upoważnienia ustawowego dla Ministra Sprawiedliwości do jego wydania – lub przynajmniej
- 2/ w zakresie, w jakim w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych przyjmuje się jednolicie (ale zdaniem skarżącego całkowicie bezpodstawnie) od kilkunastu lat, że ww. przepis § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. (oraz odpowiedniki ww. przepisu zawarte w rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości z lat 1982 2002 i z 2016 roku regulujących kwestię opłat za czynności radców prawnych i adwokatów) powinien być rozumiany w ten sposób, iż złożenie przewidzianego w nim oświadczenia „że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” stanowi konieczną przesłankę warunkującą przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu od Skarbu Państwa (lub od jednostki samorządu terytorialnego), a brak takiego oświadczenia stanowi (rzekomo) nieusuwalny brak wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej skutkujący odmową przyznania radcy prawnemu kosztów udzielonej przez niego pomocy prawnej z urzędu (co nie wynika ani z treści ww. przepisu – który nie przewiduje żadnej sankcji za złożenie przewidzianego w nim oświadczenia w odmiennym brzmieniu niż określone dosłownie w ww. przepisie ani żadnej sankcji za niezłożenie ww. oświadczenia w ogóle – ani z treści jakiegokolwiek innego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej przepisu)

– ze względu na fakt, że w zasadzie moje konstytucyjne prawa i wolności określone w skardze konstytucyjnej narusza nie tyle zastosowanie przez Sądy I i II instancji samego przepisu § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w jego dosłownym brzmieniu (mimo tego, że ww. przepis został wydany niezgodnie z art. 92 ust. 1

Konstytucji mimo braku w treści art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych lub jakiegokolwiek innego przepisu ww. ustawy upoważnienia ustawowego dla Ministra Sprawiedliwości do jego wydania) lecz powszechnie (ale zdaniem skarżącego całkowicie bezpodstawnie) przyjęty w ostatnich kilkunastu latach w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie w punkcie b) powyżej (który został wymyślony zapewne przez Sąd Najwyższy w 2005 lub 2006 roku po ponad 25-letnim niewyciąganiu przez żadne Sądy takich wniosków z treści przepisów o analogicznej treści zawartych od co najmniej 1982 roku w kolejnych rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości regulujących te same kwestie, co zaskarżony w niniejszym postępowaniu przepis § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. oraz jest bezkrytycznie i automatycznie stosowany przez sądy powszechne i administracyjne w orzecznictwie sądowym ostatnich lat mimo tego, iż nie wynika w żaden sposób z treści ww. przepisu lub jakiegokolwiek innego przepisu prawa).

W związku z faktem, że bardzo szczegółową analizę bezzasadności przyjętej powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych z ostatnich kilkunastu lat (oraz w orzeczeniach Sądu I i II instancji wydanych w sprawie sądowej, której dotyczy pośrednio wniesiona przeze mnie skarga konstytucyjna z dnia 12.08.2021r.) interpretacji przepisu § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. przedstawiłem w treści mojej skargi konstytucyjnej z dnia 12.08.2021r. w tym miejscu nie będę powtarzał szczegółowych argumentów przemawiających moim zdaniem za błędnością ww. interpretacji.

III. W związku z faktem, iż w części I punkt 2/ ppkt a/ i ppkt b) komparycji ww. skargi wniosłem o stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny, że § 3 ww. ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. (niezależnie od tego, iż został bez jakiegokolwiek podstawy prawnej niezgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji zamieszczony w treści ww. rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. co mogłoby stanowić wystarczającą przesłankę do stwierdzenia utraty mocy prawnej lub uchylecia ww. przepisu) jest w zakresie, w jakim w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych od 2005 roku przyjmuje się jednolicie, że ww. przepis § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. powinien być rozumiany w ten sposób, iż złożenie przewidzianego w nim oświadczenia „że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” stanowi konieczną przesłankę warunkującą przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu od Skarbu Państwa (lub od jednostki samorządu terytorialnego), a brak takiego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej skutkujący odmową przyznania rady prawnemu kosztów udzielonej przez niego pomocy prawnej z urzędu (co nie wynika ani z treści ww. przepisu który nie przewiduje żadnej sankcji za złożenie przewidzianego w nim oświadczenia w odmiennym brzmieniu niż określone dosłownie w ww. przepisie ani żadnej sankcji za niezłożenie ww. oświadczenia w ogóle ani z treści jakiegokolwiek innego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej przepisu) – niezgodny z art. 2, art. 7, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 37, art. 64, art. 77 i art. 92 ust. 1 Konstytucji przez co narusza prawa i wolności konstytucyjne skarżącego określone w art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji chronione także m. in. przez art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 64 i art. 77 Konstytucji – swoje wyjaśnienia rozpoczynam od bliższego wyjaśnienia jakie moje prawa i wolności konstytucyjne skarżącego określone art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji (chronione m. in. przez art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 64 i art. 77 Konstytucji, a pośrednio również przez art. 2, art. 7 i art. 92 ust. 1 Konstytucji) narusza moim zdaniem i w jaki sposób § 3 ww. ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r.

– a właściwie nie tyle sam ww. przepis w swoim dosłownym brzmieniu lecz powszechnie przyjęty od kilkunastu lat w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych sposób interpretacji ww. przepisu (*opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma*).

IV. Naruszenia przez wadliwe zastosowanie przez Sąd I i II instancji przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. (*a właściwie nie tyle przez błędne zastosowanie ww. przepisu w swoim dosłownym brzmieniu lecz przez powszechnie przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych /a wadliwy moim zdaniem/ sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma*), które spowodowało w konsekwencji odmowę przez ww. Sądy przyznania mi kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu **B G** a w dalszej konsekwencji spowodowało naruszenie moich praw i wolności zagwarantowanych w treści przepisu art. 20 Konstytucji statuującego m. in. zasadę społecznej gospodarki rynkowej opartej na zasadzie wolności działalności gospodarczej oraz w treści przepisu art. 22 Konstytucji stanowiącego, że: „Ograniczenie wolności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny”, a także w treści przepisu art. 31 ust. 3 Konstytucji stanowiącego, że: „Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw” – dopatruję się w tym, że:

1/ niezależnie od tego że § 3 ww. rozporządzenia został wydany bez jakiegokolwiek podstawy prawnej (*wykraczając poza delegację ustawową zawartą w art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych*), **to jeszcze** (*w błędnej interpretacji przyjętej powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma*) naruszył moje (*tzn. skarżącego*) prawa jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą w formie kancelarii radcy prawnego, gdyż bezprawnie (*bez jakiegokolwiek podstawy prawnej*) nałożył na mnie jako skarżącego (*oraz na ww. innych radców prawnych i adwokatów udzielających pomocy prawnej z urzędu*) **dotatkowe** nie wynikające z przepisów ustawy o radcach prawnych obowiązki w postaci rzekomego obowiązku składania wniosku o przyznanie mi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu zawierającego oświadczenie o treści ściśle określonej w tym przepisie (*jak się okazało w moim przypadku pod niewynikającym w ogóle z treści ww. przepisu ani jakiegokolwiek innego przepisu rygorem utracenia przeze mnie wynagrodzenia za prowadzenie przeze mnie z urzędu i na własny koszt przez pięć lat bardzo trudnej sprawy sądowej*) – **pomimo tego, że** (*niezależnie od błędnej wykładni sądowej w. przepisu przez Sądy*) stanowiło to właśnie zgodnie z ww. art. 22 i art. 31 Konstytucji **ograniczenie w zakresie korzystania przeze mnie z konstytucyjnych wolności i praw, które zgodnie z ww. przepisami Konstytucji mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego** (*a taka sytuacja niewątpliwie nie zachodziła w tym przypadku*)

2/ w wyniku naruszenia przez ww. przepis (*w błędnej interpretacji przyjętej powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma*) **powyższych przepisów**

art. 20, 22 i 31 Konstytucji utracilem bezpodstawnie prawo do wynagrodzenia za prowadzenie przeze mnie z urzędu i na własny koszt przez pięć lat bardzo trudnej sprawy sądowej w wysokości złotych – odpowiadającego wówczas moim przeciętnym 4-5 miesięcznym dochodom mimo tego, iż prawo oddalenia przez Sąd mojego wniosku o wynagrodzenie za moją kilkuletnią pomoc prawną z urzędu wykonaną w powyższym procesie nie wynikało ani z jakiegokolwiek przepisu ustawy ani z jakiegokolwiek ważnego interesu publicznego

3/ powyższe stwierdzenia znajdują dodatkowe oparcie m. in. w poniższych stwierdzeniach doktryny i orzecznictwa:

- a) *„skoro normy prawne ingerują w sferę wolności jednostki, wynikające z nich zakazy i nakazy powinny być wyraźnie określone. Gdy z normy je zawierającej nie można wyprowadzić jednoznacznie zakazu lub nakazu postępowania, obowiązuje powszechnie uznana w państwach demokratycznych zasada in dubio pro libertata”* (B. Banaszak „Konstytucja. Komentarz”, Warszawa 2012, str. 218)
- b) *„Szczególne wymagania oraz ograniczenia uprawnień procesowych stron powinny wyraźnie wynikać z ustawy oraz nie należy stosować w drodze analogii przepisów przewidujących takie ograniczenia”* (postanowienie SN, II CZ 79/09 z dnia 3.02.2010r.)
- c) *„Sankcji związanej z rygoryzmem procesowym nie można domniemywać, stąd powinna być ona sformułowana jasno i wyraźnie”* (postanowienie SN, III CZ 41/17 z dnia 19.10.2017r. i uchwała SN, III CZP 98/06 z dnia 28.11.2006r. oraz inne licznie tam cytowane postanowieniach SN)
- d) *„Konstytucja formułuje przesłanki materialnoprawne dopuszczające ograniczenie praw i wolności. Są to: bezpieczeństwo lub porządek publiczny, ochrona środowiska, zdrowia i moralności publicznej, ochrona wolności i praw innych osób. Zdaniem TK ich katalog "ma charakter zamknięty i nie może być interpretowany rozszerzająco”* (wyrok TK z dnia 25.2.1999 r., K 23/98, OTK 1999, Nr 2, poz. 25)
- e) *„ciężar udowodnienia, że w ustawie ze względu na te przesłanki należy wprowadzić ograniczenia wolności i praw jednostki spoczywa na ustawodawcy”* (postanowienie TK z dnia 22.10.2003 r., P 21/02, OTK-A 2003, Nr 8, poz. 90).

V. Naruszenie przez wadliwe zastosowanie przez Sąd I i II instancji przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. *(a właściwie nie tyle przez zastosowanie ww. przepisu w swoim dosłownym brzmieniu lecz przez powszechnie przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych /lecz błędny moim zdaniem/ sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma)*, które spowodowało w konsekwencji odmowę przez ww. Sądy przyznania mi kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu B G , a w dalszej konsekwencji spowodowało naruszenie moich praw i wolności zagwarantowanych mi w treści przepisu art. 32 Konstytucji stanowiącego, że *„1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. 2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny”* – polega w moim zdaniem w moim przypadku na tym, że:

- 1/ niezależnie od tego, że powołanie się przez Sąd I i II instancji na to, że podstawę oddalenia mojego wniosku o przyznanie mi zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przeze mnie pozwanemu z urzędu stanowił rzekomo przepis § 3 ww. rozporządzenia (co nie wynikało z treści ww. przepisu ani z jakiegokolwiek innego przepisu) i zastosowanie ww. przepisu przez ww. Sąd zgodnie z przyjętą powszechnie od kilkunastu lat w orzecznictwie sądowym lecz (zdaniem skarżącego całkowicie bezpodstawnie) nieznaną żadnym podstaw prawnym interpretacją naruszyło moje (tzn. skarżącego) prawa i wolności jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą w formie kancelarii radcy prawnego (o czym pisałem w części IV niniejszego pisma), to również naruszyło ono moje prawa i wolności zagwarantowane w treści przepisu art. 32 Konstytucji, gdyż fakt że w wyniku wadliwej interpretacji i wadliwego zastosowania przez Sądy ww. przepisu wydanego bez upoważnienia ustawowego (tzn. bezprawnie) został bezpodstawnie oddalony mój wniosek o przyznanie mi zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (udzielonej przeze mnie pozwanemu z urzędu przez pięć lat bardzo trudnej sprawy sądowej) w wysokości złotych (bez uprzedniego wezwania mnie do złożenia takiego oświadczenia jeżeli Sąd uważał je za tak ważne i warte złotych, na które zapracowałem uczciwie przez pięć lat ja a nie Sąd) spowodował, że jako radca prawny świadczący w niniejszym przypadku pozwanemu pomoc prawną z urzędu (a nie z własnej woli z wyboru) zostałem w ten sposób obiektem dyskryminacji w rozumieniu ww. art. 32 Konstytucji w stosunku do wszystkich adwokatów i radców prawnych wykonujących usługi świadczenia pomocy prawnej z wyboru, na których obowiązujące przepisy nie nakładają takich dodatkowych obowiązków ani nie przewidują wobec nich sankcji pozwalających na pozbawianiu ich możliwości uzyskania jakiegokolwiek wynagrodzenia za prowadzenie spraw sądowych co w konsekwencji spowodowało bezpodstawnie oddalenie z powołaniem się na § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości mojego wniosku o przyznanie mi ww. kosztów przez Sąd I instancji
- 2/ wykonując na polecenie Sądu i Okręgowej Rady Radców Prawnych przez kilka lat obowiązki radcy prawnego z urzędu zawsze na własny koszt (udzielając w ten sposób Skarbowi Państwa nie dobrowolnie nie oprocentowanego i bezterminowego kredytu nieraz na kilka lat) czego nie robię dobrowolnie ani dla przyjemności ani dla zarobku (gdyż opłaty za sprawy prowadzone z urzędu są znacznie niższe od opłat za analogiczne sprawy prowadzone z wyboru, a na otrzymanie od Sądu wynagrodzenia za ww. sprawy trzeba nieraz czekać kilka lat, aż się uprawomocni wyrok Sądu II instancji w danej sprawie) tylko dlatego, że jest to moim zawodowym i ustawowym obowiązkiem nakładanym na mnie od czasu do czasu przez Sąd, a nie typowym sposobem prowadzenia przeze mnie na działalności gospodarczej (w ramach której zawieram umowy o zastępstwo procesowe tylko z tymi osobami, z którymi chcę zawrzeć taką umowę i biorąc niejednokrotnie z góry całe wynagrodzenie za prowadzenie danej sprawy według znacznie korzystniejszej taryfy wynikającej z aktualnie obowiązujących przepisów w sprawie opłat za czynności radców prawnych) utraciłem największy jak dotychczas zarobek jaki mogłem dostać za prowadzenie sprawy z urzędu (gdyż na ogół za sprawy z urzędu mimo ich niejednokrotnie długiego trwania otrzymuje się kilka miesięcy po ich zakończeniu od Skarbu Państwa po 60 - 240 złotych netto) - a w niniejszym przypadku zostałem w majestacie prawa obrabowany przez Skarb Państwa Sąd Okręgowy w G z należnego mi zgodnie z obowiązującymi przepisami z wynagrodzenia za pięć lat mojej pracy przy powyższej sprawie sądowej w kwocie złotych co jest ewidentnym przejawem poddania mnie przez Sąd dyskryminacji w rozumieniu art. 30 ust. 1 zd. 2 i ust. 2 Konstytucji

- 3/ w wyniku naruszenia przez § 3 ww. rozporządzenia MS przepisu art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji zarówno ja, jak i pozostali adwokaci lub radcy prawni zmuszeni do wykonywania obowiązków pełnomocników procesowych z urzędu (co wiąże się na ogół nie tylko ze skromnymi zarobkami, ale niejednokrotnie ze składaniem przez klientów, którymi często są pieniacze i osoby niepełnosprawne psychicznie skarg do Sądu lub do OIRP na swoich pełnomocników z urzędu lub wszczynaniem przeciwko nim postępowań dyscyplinarnych) jesteśmy dyskryminowani przez Rzeczpospolitą Polską w stosunku do radców prawnych i adwokatów świadczących usługi pomocy prawnej tylko z wyboru – niezależnie od dyskryminacji wynikającej z samego faktu, że określone rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości wysokości opłat przysługujących radcom prawnym i adwokatom prowadzącym sprawy z urzędu są znacznie niższe od ustalanych innymi rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości i zasądzanych przez Sądy na rzecz radców prawnych i adwokatów prowadzących sprawy z wyboru
- 4/ zrozumiały dla mnie charakter mają ograniczenia wolności prowadzonej przeze mnie działalności gospodarczej poprzez nałożenie przez ustawodawcę na mnie (oraz na innych adwokatów i radców prawnych) obowiązku udzielania niektórym osobom pomocy prawnej z urzędu ale niezgodne m. in. z art. 32, art. 64 i art. 77 Konstytucji jest dla mnie odmawianie mi jako skarżącemu przez Sądy I i II instancji z jakichkolwiek względów formalnych przyznania mi od Skarbu Państwa wynagrodzenia za faktycznie wykonaną przeze mnie pracę przy udzielaniu tym osobom pomocy prawnej z urzędu, gwarantowanego mi bezwarunkowo i bez żadnych wyjątków przez art. 22³ ust. 1 ustawy z 6.07.1982r. o radcach prawnych – co również stanowi moim zdaniem przejaw dyskryminacji mojej osoby w rozumieniu przepisu art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji
- 5/ jak już to podnosiłem w punkcie 10 uzasadnienia mojej skargi konstytucyjnej z dnia 12.08.2022r. problem dyskryminacji przez Rzeczpospolitą Polską radców prawnych i adwokatów świadczących pomoc prawną z urzędu w stosunku do radców prawnych i adwokatów świadczących pomoc prawną z wyboru jest Trybunałowi Konstytucyjnemu dobrze znany, gdyż ww. Trybunał zajął się powyższym tematem np. w swoim wyroku, sygn. akt SK 66/19 z dnia 23.04.2020r., po rozpatrzeniu skargi konstytucyjnej wniesionej na podstawie art. 32 ust. 1 zd. drugie w związku z art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1 i art. 2 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji, a także z art. 16 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 26.05.1982r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.) ww. Trybunał orzekł, że § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1801) jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji – co stało się podstawą do wystąpienia przez Trybunał Konstytucyjny postanowieniem ww. Trybunału, sygn. akt S1/20 z dnia 29.04.2020r. z zasygnalizowaniem do Ministra Sprawiedliwości konieczności usunięcia uchybień w przepisach dotyczących zasad ustalania wynagrodzenia pełnomocnikom ustanowionym z urzędu (w którym Trybunał stwierdził m. in. że „nie dostrzega żadnych wartości konstytucyjnych, którym miała służyć badana regulacja. Co więcej, w ocenie Trybunału, brak jakichkolwiek racjonalnych argumentów (nie tylko konstytucyjnych), które uzasadniałyby dyskryminujące traktowanie pełnomocników w zależności od tego, czy działają oni z wyboru, czy też zostali ustanowieni z urzędu”) oraz zwróceniem przez Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 30.11.2016r. o

organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym Ministrowi Sprawiedliwości uwagi odnośnie konieczności wyeliminowania z porządku prawnego regulacji, które w swej istocie w sposób dyskryminujący dla pełnomocników ustanowionych z urzędu regulują kwestię ich wynagrodzenia przy czym w ww. postanowieniu TK uzupełnił ww. uwagi o stwierdzenie, że uwagi przedstawione w poprzednich punktach pozostają aktualne odpowiednio w odniesieniu do radców prawnych.

VI. Naruszenie przez wadliwe zastosowanie przez Sąd I i II instancji przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. *(a właściwie nie tyle przez samo zastosowanie ww. przepisu w swoim dosłownym brzmieniu lecz przez powszechnie przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych /lecz błędny moim zdaniem/ sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma),* które spowodowało w konsekwencji odmowę przez ww. Sądy przyznania mi kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu B G a w dalszej konsekwencji spowodowało naruszenie moich praw i wolności zagwarantowanych w treści przepisów art. 64 ust. 1 – ust. 3 Konstytucji stanowiących, że: „1. Każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. 2. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. 3. Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności” oraz w treści przepisu art. 77 Konstytucji stanowiącego, że: „1. Każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. 2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw” wyraża się moim zdaniem w tym, że ponieważ ww. przepisy chronią także moje roszczenia i prawa majątkowe, a moje roszczenie do Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w G o zapłatę kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu B G niewątpliwie takim roszczeniem jest w razie uwzględnienia niniejszej skargi konstytucyjnej będę mógł na podstawie ww. przepisów art. 64 ust. 1 3 i art. 77 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji dochodzić zwrotu na moją rzecz przez Skarb Państwa Sąd Okręgowy w G lub Sąd Rejonowy w G zapłaty ww. kwoty złotych, którą utraciłem w związku z bezpodstawnym oddaleniem przez ww. Sądy mojej wnioski o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przeze mnie w sprawie sygn. akt I C 57/18 na podstawie bezpodstawnie zastosowanego przez ww. Sądy przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. z uwzględnieniem moim zdaniem całkiem błędnej ale powszechnie stosowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego interpretacji tego przepisu, na podstawie której wymyślono rzekome sankcje, których ww. przepis w ogóle nie przewiduje wraz z odpowiednimi odsetkami.

VII. W dalszej części niniejszego pisma pragnę przedstawić w skróty sposób dlaczego moim zdaniem nastąpiło wskutek wadliwego zastosowania przez Sąd I i II instancji przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. *(a właściwie nie tyle przez samo zastosowanie ww. przepisu w swoim dosłownym brzmieniu lecz przez powszechnie przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych /lecz błędny moim zdaniem/ sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma),* które spowodowało w konsekwencji odmowę przez ww. Sądy przyznania mi kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu B G a w dalszej

konsekwencji naruszenie moich praw i wolności zagwarantowanych jedynie pośrednio w treści przepisów art. 2, art. 7 i art. 92 ust. 1 Konstytucji.

VIII. Naruszenie przez wadliwe zastosowanie przez Sąd I i II instancji przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. (a właściwie nie tyle przez samo zastosowanie ww. przepisu w swoim dosłownym brzmieniu lecz przez powszechnie przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych /lecz błędny moim zdaniem/ sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma), które spowodowało w konsekwencji odmowę przez ww. Sądy przyznania mi kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu – w dalszej konsekwencji spowodowało moim zdaniem również naruszenie (oprócz wymienionych w poprzednich punktach niniejszego pisma przepisów Konstytucji) moich praw i wolności zagwarantowanych pośrednio lub bezpośrednio:

- 1/ w treści przepisu art. 7 Konstytucji stanowiącego, że „*Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*” - oraz
- 2/ w treści art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji stanowiącego, że „*Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania*” – oraz
- 3/ w treści przepisu art. 2 Konstytucji stanowiącego, że „*Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej*” – w zakresie wynikającym z wyinterpretowanych w dotychczasowym orzecznictwie przez Trybunał Konstytucyjny z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego zasad konstytuujących demokratyczne państwo prawne w Polsce występujących w orzecznictwie ww. Trybunału jako samodzielne (lub wespół z innymi zasadami) wzorce (podstawy) kontroli ustaw spośród których moim zdaniem wadliwe zastosowanie przez Sądy I i II instancji ww. przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. narusza tylko niektóre z ww. zasad, co odnosi się moim zdaniem w szczególności do następujących zasad:
 - a) zasady zaufania obywateli do Państwa (a tym samym i do prawa przez nie stanowionego przez Państwo) i zasady bezpieczeństwa prawnego obywateli
 - b) zasady dostatecznej określoności
 - c) zakazu stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakazu działania przez ww. organy wyłącznie w granicach swoich prawem określonych kompetencji
 - d) zasady proporcjonalności
 - e) zasady tzw. przyzwoitej legislacji (tzn. zasady racjonalności ustawodawcy)
 - f) zasady praworządności
 - g) zasady sprawiedliwości proceduralnej
 - h) zasady zakazu nadmiernego formalizmu

– które to zasady i zakazy zostały bliżej sprecyzowane i opisane (z powołaniem się na liczne orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego) w komentarzu B. Banaszaka „*Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*” Wydawnictwo C. H. Beck wyd. 2 Warszawa 2012, str. 24–27 i 33–46 oraz w uzasadnieniu mojej skargi konstytucyjnej z dnia 12.08.2022r.

IX. Odnośnie naruszenia przez wadliwe zastosowanie przez Sąd I i II instancji przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. (a właściwie nie tyle przez samo zastosowanie

ww. przepisu w swoim dosłownym brzmieniu lecz przez powszechnie przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych /lecz błędny moim zdaniem/ sposób interpretacji ww. przepisu opisany przeze mnie powyżej w punkcie II. b) niniejszego pisma), które spowodowało w konsekwencji odmowę przez ww. Sądy przyznania mi kwoty złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej przeze mnie pozwanemu – w dalszej konsekwencji spowodowało moim zdaniem również naruszenie (oprócz wymienionych w poprzednich punktach niniejszego pisma przepisów Konstytucji) moich praw i wolności zagwarantowanych mi w ww. przepisach Konstytucji, a w szczególności zasady zaufania obywateli do Państwa (a tym samym i do prawa przez nie stanowionego przez Państwo), zasady tzw. przyzwoitej legislacji (tzn. zasady racjonalności ustawodawcy), zasady zakazu stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakazu działania przez ww. organy wyłącznie w granicach swoich prawem określonych kompetencji zasady praworządności, zasady sprawiedliwości proceduralnej, zasady zakazu nadmiernego formalizmu, zasady dostatecznej określoności i zasady proporcjonalności – stwierdzam, że § 3 ww. rozporządzenia MS w wersji określonej przez jednolitą (aczkolwiek moim zdaniem całkowicie błędną) interpretację przez sądy znaczenia tego przepisu nie spełnia wymogów wynikających z ww. zasad, gdyż – narusza praktycznie wszystkie ww. zasady – co bliżej uzasadniłem w części II pkt 3 i pkt 6 uzasadnienia mojej skargi konstytucyjnej z dnia 12.08.2021r. (wobec czego nie chciałbym nie chciałbym powtarzać w tym miejscu),

X. W związku z powyższym wnoszę o nadanie przez Trybunał Konstytucyjny dalszego biegu mojej skardze konstytucyjnej.

Radca Prawny